

SPEJDER JUL 1997

Juliennglen

Af Anne Birgitte Villadsen
Illustration Morten Stern

Rikke var sur.

Hvorfor kunne hendes forældre ikke være lidt mere normale?

De synes, at hun og Thomas skulle kende deres land. Så når de som nu var på campingtur, skulle de slæbes rundt til slotte og kirker og museer. Det var bare dybt godnat. Sådan en bagende julidag! Tænk hvis man havde kunnet ligge ude ved stranden, dase i solen, tage sig en svømmetur – i stedet for at flintre rundt i en gammel kirke.

De kunne tage til stranden bagefter, sagde de.

„Prædikestol i renæssance fra 1627. I de fem arkadefag står Kristus og de fire evangelister ...“ læste far fra hæftet, han havde taget ved indgangen. Gab.

Rikke sank totalt udmattet ned på en bænk.

Hov – det var ligesom træfiguren deroppe fulgte hende med øjnene.

Nej, det passede selvfølgelig ikke. Han stod der i sit Jesus-tøj med en bog i den ene hånd og en fjerpen i den anden. MATTHÆUS stod der under ham. Han så ned i bogen, ikke ned på hende. Og desuden var han af

træ. Hvor dum må man være!

Så hviskede englen noget – den der tittede frem deroppe bag træmanden og holdt ham om skulderen.

Det var så varmt. En flue summede. En solstråle fandt vej gennem vinduet.

„Husker du?“ hviskede englen i Matthæus' øre.

Rikke hørte det ligeså tydeligt. Hun spidsede ører. Hun kendte godt historien, som englen hviskede. Matthæus skrev i sin bog: Da Jesus var født i Betlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vise mænd fra Østerland ...

Englen hviskede om stjernen, om barnet, om gaverne de vise mænd havde med: guld, røgelse og myrra. Den hviskede om alle englene, der sang om fred på jorden. Men Matthæus kunne slet ikke følge med. „Jeg ved det godt,“ sagde han, „men jeg skriver nu kun det om stjernen og de vise mænd.“

„Men han ved ikke,“ hviskede den, nu til Rikke, „at jeg blev glemt.“

Det vidste Rikke nu heller ikke.

„Jo,“ fortsatte englen. „Og det for-

tæller jeg kun til dig: Det var den nat, hvor Jesus var blevet født. Som den gode Gud havde sagt til os engle, så var vi dalet ned i skjul og havde sunget om barnet så smukt. Ære være Gud i det højeste og på Jorden! sang vi. Tusindstemmigt. Men pludselig havde alle de andre engle været borte. Jeg ved ikke, hvordan det var gået til, men dér sad jeg på en sten på en mark udenfor Betlehem, helt alene og forladt. Og tænk – da jeg så beklagede mig til Gud, så sagde han, at der da nok var god brug for mig på jorden. Og desuden havde han en særlig opgave til mig.

Og så gik jeg da i gang med at være engel. Og hvis du ikke ved det, så går en engels arbejde især ud på at trøste og styrke mennesker.

Der gik 33 år. Så skete det næste som jeg vil fortælle dig om.

Det var en morgen, ganske tidligt. Gud kaldte på mig og sagde, at nu skulle jeg få den særlige opgave, han havde gemt til sin glemte engel. Jeg skulle bringe mennesker bud om den største glæde nogensinde. Og da Gud havde fortalt mig, hvad det gik på, skyndte jeg mig som et lyn hen til

graven, som de havde lagt hans korsfæstede søn ind i. Jeg fattede ikke dengang, hvorfor det var endt sådan, og det er jeg aldrig siden kommet til, så jeg fortæller det bare. Jeg væltede den store sten fra graven og satte mig på den. Ligesom jeg engang havde siddet på stenen udenfor Betlehem. Ja, det var næsten som om jeg var der igen. Jeg huskede stjernen, sangen, glæden.

Lyset.

Så kom de for at se til den døde. Og så sagde jeg engleordet: „Frygt ikke!“

Jesus levede. Lyset havde vundet over mørket. Deri rummes hele Guds historie. Den der startede med barnet i Betlehem og ikke er forbi, før det er blevet jul i alle menneskers hjerter.“

Solstrålen ramte Rikkens næsetip.

Hun hørte langt borte fra fars stemme: „... Kristus og de fire evange-

lister. Rikke! Sid ikke der og fald hen – kom nu.“

Rikke vågnede op med et sæt. Englen deroppe på prædikestolen smilede ned til hende. „Hej, juliengel!“ sagde hun.

MORTEN STERN 92

Børn i Bangladesh arbejder hårdt for at overleve

Tekst: Helle Dollerup Sørensen
Seniorspejder i Helene Warwicks klan, Varde
Foto: Helle Dolerup Sørensen og Morten Brandstrup

Vi var 5 spejdere, der gennem en konkurrence i spejderbladene havde vundet en rejse til Bangladesh – et af verdens fattigste lande – for at se, om Spejderhjælpen overhovedet nytter noget.

Vi var afsted 21 dage i november måned 1996, og jeg har siden vores rejse følt mig som verdens heldigste person. Jeg oplevede noget, som de færreste får muligheden for.

På en gang så vi fattigdom, elendighed og slum, men samtidig også glæde – glæden ved endnu at være i live.

En af de mange oplevelser der gjorde størst indtryk på mig, var de børn, der arbejder overalt i Dhaka's talrige og beskidte gader.

Da vi aflagde besøg på et såkaldt „Drop-in-Center“ i Dhaka, kom vi tættere på nogle få af disse børn:

Mutchumala er 8 år. Hver eneste morgen klokken 5 kravler hun ud fra sit blikskur, hvor hun tilbringer det meste af natten. Hun skal møde på sin arbejdsplads klokken 6, og hvis hun ikke er der præcis, så ...

Hun er ung pige i huset hos en rigmands familie, hvor hendes arbejde består af rengøring, madlavning, oprydning og beskidt arbejde. Klokken to om eftermiddagen har hun fri, og hun kom-

mer gående hen ad den altid menneskefyldte og møgbeskidte gade. Idag har hun gjort sit arbejde godt og har derfor fået lidt ekstra penge for sit 8 timers hårde arbejde. Hendes hånd knuger sig fast om de næsten 3 kroner hun har tjent – nu kan hendes syge mor måske få den medicin, som hun har brug for for at overleve, hvis hendes far da ikke tager alle pengene og bruger dem på sprut og kortspil.

Inden Mutchumala vender næsen hjemad – til familiens blikskur – smutter hun forbi „Drop-in-Centret“. Her kan hun få lidt at spise og spille med andre børn, der ligesom hende arbejder for at overleve.

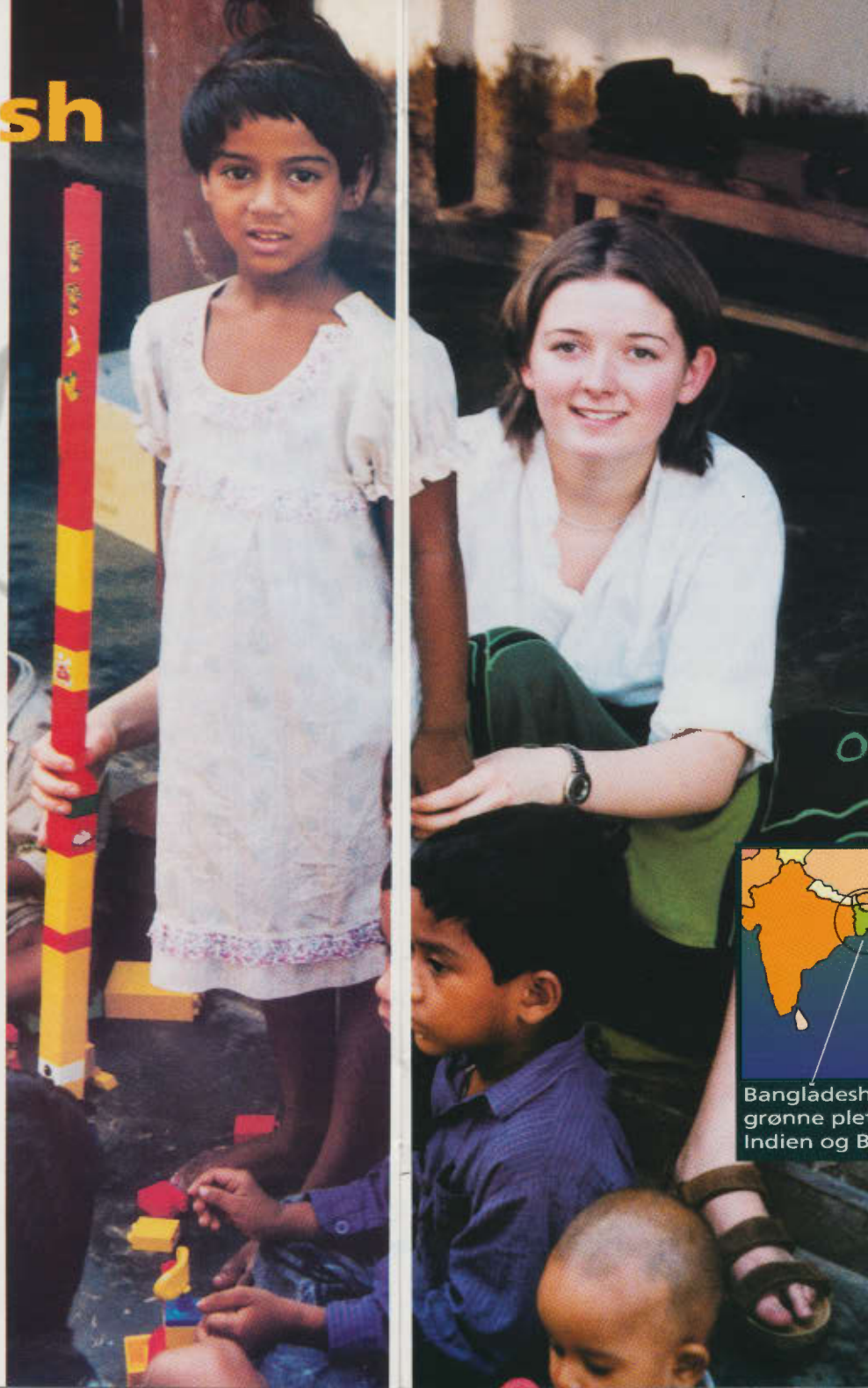
Derudover får hun også chancen for at lære at skrive sit eget navn. Ja, det lyder måske mærkeligt for os danskere, men at kunne skrive sit eget navn betyder meget for en bengaler som Mutchumala. Det giver hende et håb om, at hun måske engang kan komme i skole og senere i livet få et ordentligt arbejde.

Det stod tydeligt for os, at børnene er lykkelige over, at der findes et sted, som det Drop in Center vi besøgte. Der får de den kærlighed, de mangler, og de glemmer for en stund den triste og hår-

desh

t
e

de tilværelse, de lever i. Men på trods af Mutchumalas svære tilværelse er hun glad. Hun lever endnu og er ikke blandt dem, der har det værst!

Det er ikke kun arbejde som Mutchumalas, børnene i Bangladesh beskæftiger sig med. Man ser dem overalt i de bengalske gader. Omkring Sheraton hotel, der hvor de mægtige og stenrige mennesker bor – set i bengalernes øjne – er der mange ... rigtig mange blomster piger.

De tjener til dagen og vejen ved at sætte små blomster på snore og lave blomsterkranse. Dem kan de måske få held til at sælge til de „rige“.

Vi kom en aften forbi Sheraton hotellet og blev lynhurtigt omringet af små børn i 5-13 års alderen.

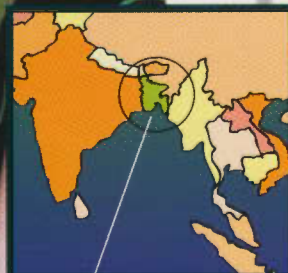
De stod der med deres dejlige, store, brune og bedende øjne og blomsterkranse i hænderne.

Det var en situation, der var enormt svær at tackle. Man ville jo så gerne købe en krans af hver af børnene – men så kunne man rent ud sagt gå rundt og ligne en blomstrende botanisk have.

Der kom børn allesteder fra, og de blev ved med at myldre frem som myrer fra en myretue. Nu fik de chancen for at tjene til dagens nødvendigheder.

Det var ret så hårdt at opleve disse ting – specielt for en dansker som mig. Jeg må indrømme, at jeg troede, at jeg vidste, hvordan situationen så ud i et så fattigt land som Bangladesh, men jeg tog fejl.

Jeg anede ikke, at der var så fattigt, og at der fandtes så mange arbejdende børn. Børn der bliver nødt til at slide hårdt i det fra morgen til aften – ikke

Bangladesh er den grønne plet mellem Indien og Burma

de tilværelse, de lever i. Men på trods af Mutchumalas svære tilværelse er hun glad. Hun lever endnu og er ikke blandt dem, der har det værst!

Det er ikke kun arbejde som Mutchumalas, børnene i Bangladesh beskæftiger sig med. Man ser dem overalt i de bengalske gader. Omkring Sheraton hotel, der hvor de mægtige og stenrige mennesker bor – set i bengalernes øjne – er der mange ... rigtig mange blomster piger.

De tjener til dagen og vejen ved at sætte små blomster på snore og lave blomsterkranse. Dem kan de måske få held til at sælge til de „rige“.

Vi kom en aften forbi Sheraton hotellet og blev lynhurtigt omringet af små børn i 5-13 års alderen.

De stod der med deres dejlige, store, brune og bedende øjne og blomsterkranse i hænderne.

Det var en situation, der var enormt svær at tackle. Man ville jo så gerne købe en krans af hver af børnene – men så kunne man rent ud sagt gå rundt og ligne en blomstrende botanisk have.

Der kom børn allesteder fra, og de blev ved med at myldre frem som myrer fra en myretue. Nu fik de chancen for at tjene til dagens nødvendigheder.

Det var ret så hårdt at opleve disse ting – specielt for en dansker som mig. Jeg må indrømme, at jeg troede, at jeg vidste, hvordan situationen så ud i et så fattigt land som Bangladesh, men jeg tog fejl.

Jeg anede ikke, at der var så fattigt, og at der fandtes så mange arbejdende børn. Børn der bliver nødt til at slide hårdt i det fra morgen til aften – ikke

for at kunne gå på diskotek eller i biografen, når det bliver weekend ... men for overhovedet at overleve.

Jeg er letter og utrolig glad for, at Spejderhjælpen i år har besluttet at donere penge til projektet for de arbejdende børn i Dhaka. Der skal bygges flere „kopier“ af det omtalte Drop-In-Center – heldigvis ... for der er brug for dem.

„Khuda hafiz“ – farvel og „Tjickerlicker Tjau Tjau“.

Bangladesh er den grønne plet mellem Indien og Burma

Hvert år en uge i september samler alle spejdere ind til Spejderhjælpen under mottoet: „Raske børn hjælper syge børn“.

De indsamlede penge fordeles af Spejderhjælpens bestyrelse til projekter i Danmark eller i udlandet, primært i den 3. verden, der har til formål at forbedre børn og unges forhold.

Spejderhjælpen er en hjælpefond, der drives i et samarbejde mellem Det Danske Spejderkorps, KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere, KFUM-Spejderne i Danmark og Danske Baptisters Spejderkorps.

EN SANDFÆRDIG ZULEHISTORIE MED TO SLUTNINGER

Der var en hund, som kom flyvende gennem natten i en papstjerne. Stjernen var ikke ret stor, så hunden kunne knap nok rokke med ørerne. Så ramte stjernen toppen af et bjerg, pappet fløj fra hinanden til alle sider, og hunden rejste sig forstumlet op og så sig omkring.

Den vidste ikke, hvor den var.

Den vidste ikke, hvor den kom fra.

Den vidste kun, at den hed Doggie, og at den skulle skynde sig hen til et land som hed Danmark.

Resten af natten gik den hurtigt ned ad bjerget. Op ad kunne den jo ikke gå, og da det blev morgen, mødte den en stor, sort hund, som først gøede helt vildt, men da Doggie kom nærmere, holdt han op (det var en hanhund) og så i stedet nysgerrigt på Doggie. De snusede til hinanden, og så spurgte Doggie om hunden vidste, hvor Danmark lå henne.

Den sorte hund rynkede brynene og sagde, at der ikke var noget der hed Danmark. Det eneste der var i hele verden, det var Italien. Og det var lige hér. Og så tilføjede han, at i Italien

Af Louis Jensen
Illustrationer
Line Wegger Jensen

var hønsene italienere, og at der voksede kinesiske æbler på træerne.

„Danmark findes også,“ sagde Doggie.

Hunden rystede på hovedet. Der

var kun Italien, men så pegede han ned ad vejen. Den var meget lige og meget lang, og langt væk var der et sving.

„Prøv bagved svinget,“ sagde den sorte hund. Der havde han aldrig selv været, måske lå Danmark der.

Bag svinget var et hus, og i et åbent vindue under en gul julestjerne af plastic sad en lille hvid hund med en rød sløjfe om pandehåret. Da hun (det var en hunhund) fik øje på Doggie, gav hun sig til at gø. Det peb og hvinede, som når man pumper en cykel op, for hun var meget gammel og havde svært ved at få luften. Derfor gøede hun kun én gang mere, så lod hun som om, hun havde gøet nok.

Doggie standsede op under vinduet.

„Jeg skal til Danmark,“ sagde Doggie.

„Så har du lang vej endnu,“ sagde den hvide hund.

„Så ved du, hvor Danmark er?“ spurgte Doggie.

Den hvide hund, som så fjernsyn hele tiden, undtagen når hun sad i det åbne vindue og gøede ad alt, der rørte sig på vejen, vidste besked med mange ting: prisen på kål i Tyskland, hvor mange kødben en hund af almindelig størrelse spiste i gennemsnit om året i Amerika osv., men hun vidste ikke, i hvilken retning Danmark lå. Og da hun ikke ville indrømme det over for Doggie, nikkede hun og sagde, at Doggie blot skulle fortsætte lige ud, indtil han kom til et meget koldt land,

hvor det sneede, og hvor Dronningen egenhændigt havde lavet en tegning af en opretstående hund. (Det havde hun set og hørt i fjernsynet). Til sidst

sagde hun, at i morgen aften var det juleaften.

Så gik Doggie videre og da den hvide hund ikke kunne se ham længere,

rettede hun på den røde sløjfe, sprang ned på gulvet og lagde sig foran det italienske fjernsyn.

Da Doggie havde gået i ti minutter, kom han frem til en stor vej. Der kørte ustandselig biler forbi. Doggie så først til den ene side og så til den anden side for at finde ud af, i hvilken retning Danmark lå.

Til højre, langt væk, stod en række blå bjerge, og øverst på bjergene var der sne. Den vej måtte være vejen til Danmark, tænkte Doggie. Han vidste, at sneen var kold, og den hvide hund havde sagt, at der var koldt i Danmark. Og så begyndte Doggie at gå op mod bjergene.

Der var langt.

Lige gyldigt hvor meget Doggie skyndte sig, så kom bjergene ikke nærmere, og Doggie gik og gik, indtil en bil bremsede op.

„Vil du med?“ spurgte manden, der kørte bilen. Han havde en stor hvid kasket på og store solbriller.

„Skal du op til bjergene?“ spurgte Doggie.

Manden nikkede og åbnede døren. Doggie sprang ind, og mens de kørte fortalte Doggie, at han hed Doggie, at han var kommet flyvende i en stjerne af pap og var ramlet ned i Italien, og nu var på vej til Danmark, hvor der var meget koldt, og hvor Dronningen af Danmark egenhændigt havde lavet en tegning af en opretstående hund.

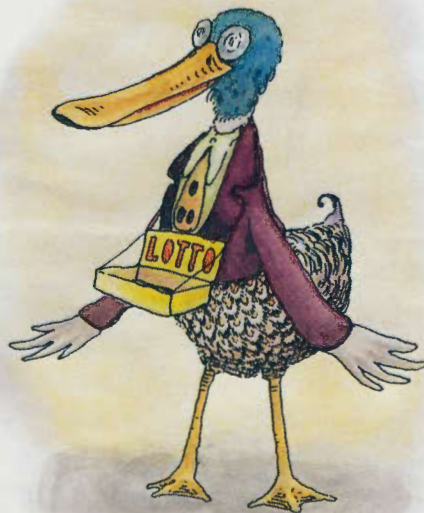
Manden der kørte bilen sagde, at så var Doggie på rette vej og pegede frem mod bjergene. Det var Alperne,

fortalte han. På den anden side lå Østrig, så kom Tyskland og bagefter var det Danmark.

Da de havde kørt i lang tid, standsede manden bilen og sagde, at nu skulle han ikke længere. Så tog han hatten og solbrillerne af, og nu så Doggie, at manden var en forklædt hund.

„Det er fordi, det er svært at begå sig, hvis man ikke er et menneske. Jeg sælger støvsugere, men hvem vil købe en støvsuger af en hund?“ sagde den forklædte hund.

De sad begge tavse et øjeblik, så sagde den forklædte hund, at han ville forære Doggie et sæt tøj, et par sko, et par hvide handsker, en hat og

en solbrille. Så ville det altså gå lettere, og han ville hurtigere komme til Danmark.

Doggie nikkede, tog tøjet med ud af bilen og tog det på, mens den forklædte hund så til inde fra bilen. Han nikkede anerkendende, da Doggie rettede sig op, stod på to ben og skubbede solbrillerne på plads.

„Fint!“ sagde den forklædte hund. „Og held og lykke på rejsen!“ Den næste Doggie kom op at køre med var en forklædt kat, som skulle til Bolzano til barnedåb. Derefter kørte han med en forklædt and, som havde monteret et par lange stænger på sine andefødder, så han kunne nå pedalerne. Anden var meget venlig. Den hed Anders Dück og underviste i kernefysik på universitetet i München, men måtte til stadighed være forklædt, da de mennesker den underviste, ikke kunne acceptere, at deres lærer var en and.

Jeg er også forklædt, sagde Doggie og lettede på hatten, så anden kunne se dens behårede ører. Så lo de begge to, og resten af vejen fra Bolzano til München fortalte anden sandfærdige historier om forklædte dyr. F.eks. havde den kendskab til en svensk elg, der var leder af et museum for landbrugsredskaber, og en tysk musefamilie på 150 medlemmer, som kunne forklæde sig som et ældre tysk ægtepar. De stablede sig simpelthen oven på hinanden, tog bukser og jakke og hat og sko på, og så gik de rundt i Berlin og købte ost.

I Spanien var de fleste lotterisælgere også forklædte ænder, og i Polen forklædte vildsvinene sig, når de var trætte af at blive jaget i de polske bjerge. Så sad de i de polske byers parker og nød solskinet og roen, og lod som om de røg cigarer, eller de gik ind på konditorierne og mæskede sig i flødeskumskager.

Bagefter fortalte Doggie, at han var kommet flyvende i en stjerne af pap. Anders Dück så længe på Doggie. Så spurgte han: „Ved du, hvor du kommer fra?“

Doggie rystede på hovedet. Det var dét, der var så mærkeligt.

„Og du ved, hvad du skal lave i Danmark?“

Doggie rystede igen på hovedet, men han var ikke i tvivl. Han skulle til Danmark, og jo længere han kom mod nord, jo stærkere følte han, at han skulle skynde sig.

„Jeg skal udrette noget,“ sagde Doggie tøvende.

Anders Dück skævede over til ham.

„Noget vigtigt,“ sagde Doggie fløvt. Han brød sig ikke om det, men sådan var det, uden at han i øvrigt vidste noget som helst om, hvad det var, han skulle udrette.

De sad begge stille i lang tid.

„München,“ nikkede den forklædte and og kørte ind til siden.

Doggie forstod, at han ikke kunne køre med længere. Han åbnede bildøren og stod ud. Der var koldt udenfor.

„Måske du skal frelse verden,“ sag-

de Anders Dück og lagde en vinge over på døren, så Doggie ikke kunne lukke den.

Doggie så forskrækket på den forklædte and, som til gengæld sendte Doggie et skævt smil. Så sagde Anders Dück, før han lukkede døren, satte bilen i gear og via de lange fastbundne stænger aktiverede speeder og kobling: „Når man ved juletid dumper ned fra himlen i en stjerne, så betyder det vel for pokker noget?“

„Men den var af pap,“ sagde Doggie.

Anders Dück så spørgende på ham.

„Skulle den ikke have været af guld eller sølv?“ spurgte Doggie.

Den forklædte and rystede på hovedet. „Pap er udmærket. Det

behøver ikke altid at være så fint. Og menneskene har jo ikke kunnet finde ud af at bruge verden. Måske er det dyrenes tur til at prøve,“ sluttede den forklædte and, lukkede bildøren og forsvandt ind mod Münchens millioner af lys.

Doggie stod helt alene tilbage på motorvejen. Han følte sig som den ensomste hund i hele verden. Han skuttede sig i sit tynde italienske jakkesæt, før han begav sig videre mod nord, op mod Danmark.

Han var ikke sikker. Slet ikke på at han skulle frelse verden. Måske var det hele bare en vittighed, udtænkt og sat i scene af et eller andet tåbeligt menneske, der endnu engang skulle holde dyrene for nar.

Fra München kom Doggie først op at køre med en forklædt ged. Dernæst en abefamilie, der alle var for-

klædte på nær den yngste, der lod som om han var familiens ægte abe. Doggie nåede Hamburg om morgenen. Han havde ikke sovet ordentligt, men kørt med den ene bil efter den anden, og han var så træt og søvrig, at han knap nok turde stå op og hitchhike med den forklædte og behandskede pote.

Der var ingen, der havde plads til Doggie i bilen. De var alle sammen fyldt med gaver og mennesker på vej til juleaften, men Doggie fortsatte. Han gik og gik og til sidst, da det var blevet aften og mørkt, standsede han op. Han kunne mærke det: Han var kommet til Danmark.

Og nu kære læser, må du afgøre hvilken slutning, den sandfærdige historie om Doggie skal have. Foretrækker du en grim slutning, så læs trygt videre og dine forventninger bliver opfyldt. Foretrækker du en rigtig julehistorie afslutning, så spring frem til overskriften:

Doggie og den bedrøvede dreng.

Og spørger du nu, kære læser, om en sandfærdig historie kan have to slutninger, så er svaret: Ja! En julehistorie kan! For om julen er alt muligt! Men husk: Du må kun læse en af slutningerne. Her først den grumme:

1

Doggie gik videre, og lidt efter kom han frem til en kolossal plakat, der ragede højt op i natteluffen. Plakaten var oplyst. Midt på stod en gigantisk hund på to ben. Den stirrede vredt og truende frem for sig, og på dens hoved sad en krone af guld. Da det samtidigt begyndte at sne, var Doggie ikke længere i tvivl: Nu var han kommet til Danmark.

Det var altså sammen så frygtelig koldt. Han så ind ad husenes vinduer. Et sted skændtes moren og faren, og en dreng bed i raseri hovedet af sin lillesøsters juledukke, og bedstemoren sad med et surt smil, mens hendes kunstige fod kvaste drengens elektriske bil.

Der var sandelig hyggeligt i Danmark, tænkte Doggie bedrøvet og fortsatte frem mod den store plakat. Den virkede næsten hypnotisk på ham. Helt fremme ved plakaten mødte han en julemand i en rød kofte og med et stort, hvidt skæg og en tung sæk på nakken.

„Velkommen!“ sagde julemanden. Han lettede på hatten og trak ned i det hvide skæg, og Doggie kunne se, at julemanden var en forklædt gris. Nu fik Doggie øje på de andre dyr. Der var i tusindvis, i ti-tusindvis, og Doggie forstod, at den høje plakat var et samlingspunkt. Dyrene var alle forklædte, men nu tog de jakker og kjoler af.

Bagved julemanden stod et højt, knoklet dyr. Doggie kunne ikke få øjnene fra det, og som for at åbenbare det, Doggie usagt spurgte om, krængede dyret sin pels af. Det var et forklædt menneske.

„Det er dronningen,“ sagde den forklædte julemand. „Hun er med os! Det er hende, der har tegnet plakaten.“

„Jeg hedder Doggie,“ sagde Doggie. Han ville fortsætte med at fortælle, at han var kommet flyvende i en papstjerne etc., men grisen løftede

g lidt efter kom
sal plakat, der
eluftten. Plakaten
tod en gigantisk
stirrede vredt og
, og på dens
af guld. Da det
at sne, var
e i tvivl: Nu
Danmark.
n så frygtelig
husenes vindu-
moren og faren,
seri hovedet af
ikke, og bed-
t surt smil, mens
kvaste drengens

trykkeligt i Dan-
e bedrøvet og
en store plakat.
hypnotisk på
ed plakaten mød-
en rød kofte og
kæg og en tung
de julemanden.
og trak ned i
Doggie kunne se,
forklædt gris.
de andre dyr.
ti-tusindvis, og
en høje plakat var
dyrene var alle
g de jakker og

Bagved
julemanden
stod et højt, knok-
let dyr. Doggie kun-
ne ikke få øjnene fra
det, og som for at åben-
bare det, Doggie usagt
spurgte om, krængede
dyret sin pels af. Det var et
forklædt menneske.

„Det er dronningen,“ sagde
den forklædte julemand.
„Hun er med os! Det er hende,
der har tegnet plakaten.“

„Jeg hedder Doggie,“ sagde
Doggie. Han ville fortsætte med at
fortælle, at han var kommet flyvende i
en papstjerne etc., men grisen løftede

afværgende sin forklædte klov.
„Vi ved det godt. Det er dig vi ven-
ter på. Vi gør oprør. Nu er det vores
tur,“ sagde den forklædte julemand
og åbnede sækken.

Doggie så undrende på sækkens

indhold: Geværer, re
Samtidig huskede h
ands ord, og alle me
heder, og den nedrig
behandlet dyrene på
han sig, tog en tung
gik over mod det na

2

Doggie og den bedrøvede dre

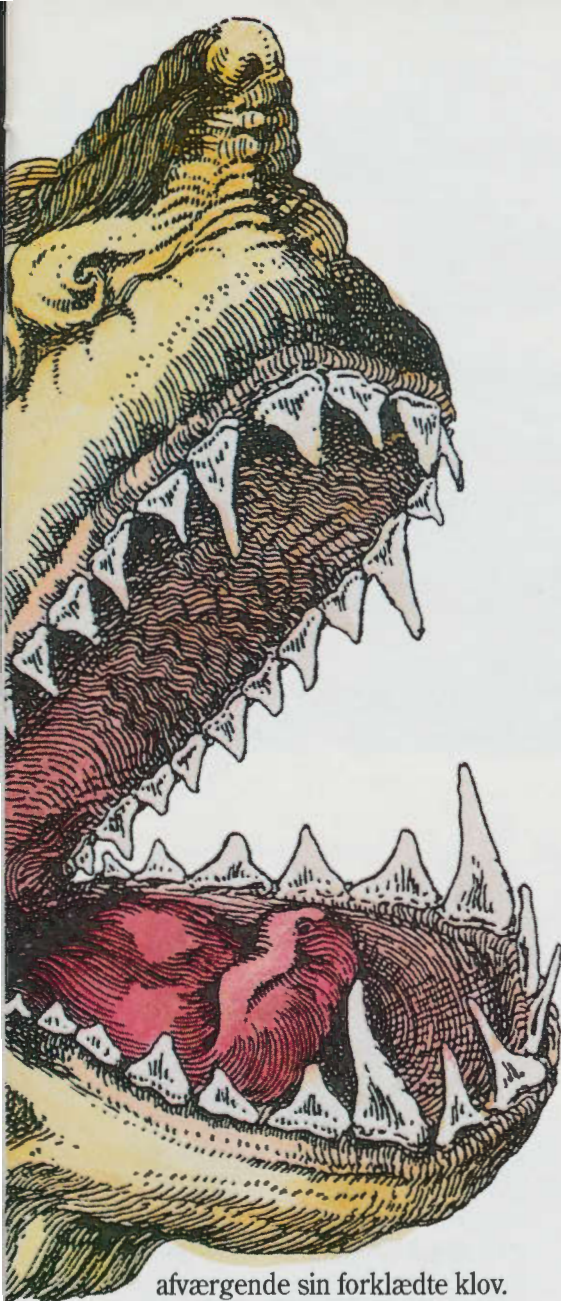
Og det var virkelig j
kunne se det, for in
der dansede hele fa
faren og bedstemor
grønne træ, der skin
ne med store kugle

Og det var Danm
øje på en kæmpesto
en hund, der smilede

Der var fest og g

Men for hvert hu
bi, følte han sig mer
indtil han fik så ond
næsten ikke kunne
klædt skridt længer

Hvorfor skulle h
Og lyset inden i hus
den dejlige duft af r
svær og andesteg d
uden for husene så
klatterne ikke kun
igennem duften, m

afværgende sin forklædte klov.
„Vi ved det godt. Det er dig vi venter på. Vi gør oprør. Nu er det vores tur,“ sagde den forklædte julemand og åbnede sækken.

Doggie så undrende på sækkens

indhold: Geværer, revolvere, knive. Samtidig huskede han den forklædte ands ord, og alle menneskenes dumheder, og den nedrige måde de havde behandlet dyrene på. Så besluttede han sig, tog en tung maskinpistol og gik over mod det nærmeste hus.

2

Doggie og den bedrøvede dreng

Og det var virkelig juleaften. Doggie kunne se det, for inden i alle husene, der dansede hele familien og bedstefaren og bedstemoren rundt om det grønne træ, der skinnede fra alle grene med store kugler af glas.

Og det var Danmark, for nu fik han øje på en kæmpestor plakate. Det var en hund, der smilede og lo.

Der var fest og glæde.

Men for hvert hus Doggie kom forbi, følte han sig mere og mere alene, indtil han fik så ondt i maven, at han næsten ikke kunne gå et eneste forklædt skridt længere.

Hvorfor skulle han også fortsætte? Og lyset inden i husene, gaverne og den dejlige duft af rødkål og flæskesvær og andesteg der drev rundt uden for husene så tyk og tæt, at sneklatterne ikke kunne trænge ned igennem duften, men i stedet blev

hængende over jorden, alt dét, det var ikke for ham.

Han forstod ikke meningen med papstjernen, den lange rejse og alt besværet, men så hørte han en der græd. Han gik videre efter lyden, og nu så han, at det var en dreng. Han sad udenfor et oplyst hus, helt alene på trappen og græd hjerteskkærende.

„Hvad er der galt?“ spurgte Doggie.

„Det er fordi, jeg ønskede mig en hund i julegave,“ snøftede drengen.

„Og så fik du ingen.“

„Nej!“ sagde drengen.

„Du kan få mig,“ sagde Doggie.

Drengen så hurtigt op på Doggie, der jo stadig var iført sit italienske jakkesæt, sine hvide handsker, hatten og solbrillen.

Han rystede på hovedet: „Du er ingen hund!“

„Jeg er,“ sagde Doggie. „En ægte hund.“ Og så tog han det italienske jakkesæt etc. af, så drengen kunne se, at han virkelig var en hund.

Drengen var først ved at tabe mund og næse, men så sprang han op og slog armene om Doggie.

Anders Dück havde ikke ret, tænkte Doggie, da han senere lå i varmen på gulvet inde i stuen, hvor drengen boede. Han skulle ikke frelse verden. Men han havde gjort drengen glad. Og da Doggie havde tænkt sig om, forklarede han sig selv, at det var godt nok. Og når det kom til stykket, var det måske lige så godt som at frelse hele verden.

Kan man snitte med

Allerede ved havelågen ser vi, at det alligevel ikke er nogen helt almindelig villavej. For her ud for nr. 45 er der et udstillingsvindue fyldt med billeder af hjemmelavede knive og ting kunstfærdigt snittet af træ.

Øj mand, se lige alle de knive, udbyrder Rasmus og får straks både Nicolai, Tanja og Louise til også at trykke næserne flade mod ruden. Kom bare ind, står der – og det gør vi så.

På trappen møder Jakob os med et:

Hej og velkommen. Vi bliver ført ovenpå og hen for enden af gangen, hvor Jakob har sin skolestue, som til forveksling ligner en lille sløjdsal. Jakob er billedskærer og meget fiks på fingrene, det får vi hurtigt en fornemmelse af. Høvlebænkene, der lige med et snuetag bliver indstillet efter den enkeltes højde, har Jakob selv opfundet og fremstillet. De er alt for dyre, hvis man skal ud og købe dem, fortæller han.

Vi starter lige med at tælle jeres

fingre siger Jakob med et skælmst blik i øjet. I skulle jo gerne have lige så mange med hjem, ikke sandt? Jeg kan se, I har taget jeres dolke med – de er også vældig gode til mange ting, men de er nu bedst til snobrødspinde og franskbrød. Til det, vi skal lave i dag, har jeg noget bedre værktøj. Og så finder han nogle små, korte knive frem. Én af dem kalder han endda en saks, fordi den har skæret på den „gale“ side.

Hvad ved I egentlig om at snitte?

en saks?

Med Rasmus, Nicolai, Tanja og Louise på besøg hos billedskærer Jakob Nielsen.

Tekst og foto: Marianne Pedersen

spørger Jakob. Straks kommer det samstemmende fra de 4 spejdere ... at man ikke må snitte ind imod sig selv, og lige så fluks kommer svaret fra Jakob: FORKERT! Det er sådan noget bange „forsigtigvoksne“ har fundet på. Faktisk så er det indimellem helt nødvendigt at snitte ind imod sig selv – og det er ikke spor farligt, når bare man ved, hvordan man skal gøre.

Ligesom i et rigtigt TV-køkken har Jakob snydt lidt. Han har allerede fun-

det et stykke træ frem til hver af os og savet de værste kanter af. Vi er klar til at gå igang med fremstilling af hver vores egen ske.

Nu skal I bare se, hvor genialt I er indrettet, siger Jakob. Vor Herre har udstyret os med en dødsdart langefinger, der er vældig god, når vi skal tegne midterstreg på vores træstykke. Han viser hvordan, og vi gør ligesådan på vores træstykke. Nu skal I tegne laffet, siger Jakob, og vi ser måbende ud. Laffet? Laffet – det hed-

der det runde stykke af skeen, som vi putter i munden, forklarer Jakob, og så går det lidt nemmere. Bagefter tegner vi skaffet, og så har vi hver en ske tegnet på vores træstykke.

Vi begynder med hulningen i laffet, fortæller Jakob og viser hvordan. Han finder også en særlig „ske-kniv“ frem, som er ekstra god til den slags. Snart bliver der ganske stille i den lille skolestue, der høres kun de karakteristiske snittelyde. En herlig duft af træspåner breder sig i lokalet.

De fire spejdere på billederne er: Nicolai Rode Gjølby og Rasmus Jakobsen fra Det Danske Spejderkorps, Vigge Gruppe Tanja Gyldengren og Louise Jensen fra KFUM-Spejderne, Roskilde Gruppe

Det er sejt det her, meget sjovere end sløjd i skolen udbryder Louise og de andre 3 er højlydt enige. Jakob smiler skævt og indforstået, og viser hvordan vi nu skal snitte laffet i facon.

Se det gælder om ikke at skære for store spåner, for så begynder man bare at ryste på hånden og så er det ikke til at styre. Små spåner, små spåner, mange små spåner. Vi skærer hak ind i træstykket, der hvor overgangen mellem laf og skaft senere skal være. Bagefter laver vi skaftet færdigt og til sidst ydersiden af laffet.

Flere gange undervejs er det nødvendigt at vende træstykket og snitte den anden vej. Ofte er det nødvendigt at snitte ind imod sig selv, men Jakob viser behændigt hvordan det gøres sikkert. Se, I støder bare klodsen imod maven – og nu ved jeg godt at min mave er flottere end jeres – men I kan også sagtens.

I en pause viser Jakob frem i „butikken“, som er værelset inde ved siden af. Der går et sus af beundring gennem lokalet og øjnene bliver så store som tekopper. Knive, skåle, legetøj, smykker og værktøjsskaffer. Alt sammen det fineste håndværk skåret med en kniv! Jakob fortæller at

han fik sin første kniv som 6-årig og han har øvet sig i at snitte lige siden, og at det er derfor han er blevet så god til det! Men nu er pausen forbi og vi skal tilbage til arbejdet!

Da første mand er ved at have facon på skeen, udbryder Jakob anerkendende: Ja, se dét er kunst for kendere. Så kan du begynde på sandpapiret, hvis du vil. Du lægger knivene væk og får en stump sandpapir af mig.

Når I nu kommer på sommerlejr, fortæller Jakob under sliberiet, og I skal finde et godt stykke træ at snitte i, så skal I vælge rødél, lind eller birk, det er det bedste at arbejde i. Hvis det er et friskt stykke træ, I arbejder med, så put det i et krus vand, når I holder pauser fra snitteriet og kog den når I er færdige, så revner den ikke.

Tiden er fløjet afsted og vi skal tilbage til Roskilde. Det er fire stolte spejdere, der går ned af havegangen og i hånden har de hver en ske – og de har selv lavet den!

Udvekslingspejder i Australien

„Min værtsfamilie hedder Elphick, og de er enormt flinke. De har to hjemmeboende drenge – Mat på 16 og Brendan på 23. De er begge spejdere i Turramurra gruppe i Sydney, hvor de bor.“

Anders's tur som udvekslingspejder i Australien blev formidlet af Fællesrådet for Danmarks Drengespejdere, Postbox 44, 1002 København. Postbox 44 formidler også spejdere til USA som Camp Councilors og hjælper spejdergrupper med at få kontakt med spejdere over hele verden.

„I aften var jeg til senior-møde med Mat. Vi skulle sætte et telt op på de sjoveste steder, som vi kunne finde og så tage et billede af det. Vi satte bl.a. vores telt op på toppen af en statue og inde i en bybus. Det var enormt sjovt!“

„Mandag aften var jeg til seniormøde. Her skulle vi bygge en UFO, og bagefter skulle hver patrulje prøve at overbevise lederne om, at det var en rigtig UFO. Det fik vi meget sjov ud af.“

„I weekenden var jeg på Initiative Course sammen med 18 andre spejdere fra Australien og Louise fra Danmark. Det var sjovt at se folk spise morgenmad, fordi vi ikke måtte medbringe bestik. Så vi spiste cornflakes af en plastikpose med fingre – det var ret besværligt...“

15

12 danske spejdere mellem 15 og 18 år var friske og betalte en returbillet til Australien sommeren 97.

Til gengæld fik de 7 spændende uger, hvor de boede hos en jævnaldrende spejder i Australien og fulgtes med ham i skole og til spejdermøder. Anders Rasmussen fra Kolding var en af de heldige – her er lidt fra hans dagbog:

Fanget i bunkeren

Illustration Kasmus Sand Høyer

Det var fredag den 12. december, og de var på vej til noget, de længe havde glædet sig til – en vinter-weekend ved stranden. De skulle bo i et sommerhus, som Annes mor og far i efteråret havde arvet efter Annes mormor. Det lå i en klitplantage, i ly for den kolde vind fra Jammerbugten.

De to yngste var begyndt at lege den gamle leg med at skrive bilnumre op. En konkurrence var i gang.

„Fem!“, Anders kunne ikke lade være med at råbe. „Nu er vi blevet overhalet af fem tyske i rap. Og jeg har numrene på dem allesammen!“

Flemming sad på forsædet ved siden af sin far, som kørte den store firehjulstrækker.

„Seks!“

Flemming drejede hovedet og betragtede en varevogn, hvis kofanger næsten rørte ved traileren. Hen over den orange presenning, som

dækkede spejdernes bagage, kunne han se lige ind i førerkabinen.

Toyotaen kunne ikke komme til at overhale på grund af en Mercedes. Da denne omsider havde maset sig forbi og Anders kunne se nummerpladen, råbte han „Syv!“ Mumlende sagde han nummeret, mens han skrev det ned.

Anne spidsede ører. „Det er ligesom telefonnummeret til sommerhuset.“ Hun kiggede efter bilen. „Der mangler bare områdenummer.“

Flemming kunne stadig se ind i varevognen. De måtte have skruet godt op for varmen derinde. Manden, der sad ved rattet, havde knappet skjorten op helt ned til det øverste af ølvoommen. Et guld kors, der ligesom kæden – efter Flemmings skøn – måtte kunne ses på tredive meters afstand, glimtede mellem to deller, som lignede bryster. Alligevel fik Flemming

indtryk af en masse muskelkraft. Som hos en japansk bryder. Dette indtryk blev forstærket af, at manden var skaldet oven på hovedet, men havde et vældigt nakkehår, som var samlet i en sort, glinsende pisk.

Den anden mand i varevognen kunne – hvis man kun så på faconen – være hans enæggede tvillingebror. Men han havde masser af hår, rødt og krøl-

let hår, og mellem hans bryster hang et hammertegn, der var lige så stort som makkerens kors.

Undrende så Flemming ham stikke to cigaretter i munden og tænde dem med en lighter. Derefter rakte han den ene til kvinden, der sad på midtersædet som en agurk mellem to bøffer. Hendes hår var farvet grønt. Ansigt var pudret og sminket kridhvidt, så kun de mørke ringe under

øjnene skinnede igennem.

Anders fulgte Flemmings blik. „Hun ligner en heks.“

Uden at vende sig spurgte Flemmings far, ligesom ud fra nakken: „Hvad er forskellen på en fe og en heks? – det er jeg egentlig aldrig blevet klar over?“

Diskussionen blev så ivrig, at Tabita glemte at notere bilnumre. „Måske,“ sagde hun, „er en heks en

fe, der er blevet ... frustreret. Og en god fe kan være en heks, der er kommet på bedre tanker.“

„Det var lettere i gamle dage,“ mente Morten. „Nu sovs hekse sig til med sminke, så man ikke kan se de tre hår på næsen.“

„Du tænker på vorten, Morten,“ sagde Tabita.

Varebilen overhalede. Da den var ud for dem, stak kvinden ansigtet hen

mod sideruden og rakte tunge ad dem. Børnene stirrede forbløffet på hende.

„Hun er i hvert fald ikke nogen god fe,“ sagde Tabita.

„Men måske heks nok til at kunne mærke, at hun fik jer til at snakke om hekse,“ sagde faderen.

„Hold nu op med al den hekse-snak,“ sagde Anders.

„Det er ellers et interessant emne,“ sagde Tabita.

„Det der er også interessant.“ Anne pegede på varebilen. „Kan I se, hvad der står?“

Det kunne de, trods den voksende afstand og trods støvlaget på varevognens bagside. På den lysegrå bund lyste orange bogstaver: „ALFA PRINT A/S“. Og nedenunder, med lidt mindre bogstaver: „Grafisk Produktion af Brochurer, Bøger, Medlemsblade, Tidsskrifter og Plakater.“

„Den er fra et bogtrykkeri,“ konstaterede Morten.

„Og hvad så?“ spurgte Sanne syrligt.

„Og hvad så?“ gentog Anne ironisk. „Tænk jer om.“

Der blev stille i fem sekunder. Så sagde Morten: „De to mænd så ikke ud, som om de var bogtrykkere.“

„De så bestemt heller ikke ud som typografer eller tegnere“, sagde Anne. „Jeg har været i praktik på et bogtrykkeri.“

„Med andre ord: Noget tyder på, at der kører en varevogn, der er blevet

stjålet, foran os,“ sagde Morten. „I fik vel nummeret på den?“

„Nej,“ tilstod Anders, „vi kom til at snakke, så vi kom fra det.“

Solen kastede et sidste forkølet lys fra sig, mens den lå og kviede sig ved at

gå i havet. Så forsvandt den, og straks fik himlen samme farve som et gammelt bliktag. Nogle få strimler af skyer tegnede rustrøde striber på det.

De nåede frem til sommerhuset, lige efter at det var blevet mørkt. Traileren blev spændt fra, og Flemmings

far vendte køleren hjemefter.

„Det bliver lyst i aften,“ sagde Anne, da de havde spist til aften. „Har I ikke lyst til at gå en tur på stranden?“

„Hvorfor tror du, det bliver lyst?“
Sanne så hen mod glasdøren. Mørket hvilede så tungt over terrassen bag den, at den virkede som et sort spejl.

„Månen er fuld ...“

„... det svin!“ sagde Morten.

„... om nogle få timer, og himlen er skyfri,“ fortsatte Anne. „Så gå I en tur, mens jeg vasker op.“

„Skal jeg ikke blive og hjælpe dig?“, spurgte Morten, da de andre begyndte at finde ting frem.

„Nej tak,“ smilede hun. „Det kan du gøre en anden gang.“ Derefter råbte hun: „Tag varmt tøj på! Og hals-tørklæde og hue. Og støvler og tykke sokker.“

„Stranden er vel ikke Nordpolen,“ sagde Sanne.

„Nej, her blæser det mere koldt.“

„I kan vist lige så godt trille, som I kan gå,“ sagde Morten, da Anders og Tabita som de sidste kom ud af huset, struttende af vatteret tøj og med pels-huer. „I ligner kinesiske soldater på vej til Sibirien. Hvad skal du med det mini-elværk?“

„Være beredt.“ Tabita svingede med den vand- og støvtætte akkumulatorlygte, som hendes far engang havde købt i Australien, til en telttur tværs over.

„Og du er velsagtens beredt til at grave sandborge?“ Mens de gik på

stien mod stranden daskede Morten til feltspaden, som Anders havde over skulderen. „Eller en skyttegrav?“

„Hvad galt er der i det?“ spurgte Anders kampberedt.

„Du elsker bare din feltspade.“
Morten lo.

„Har jeg måske ikke lov til det? Jeg kan godt lide at være forberedt på lidt af hvert. Er der måske noget galt i det?!“

Foran dem lå havet, med krusninger glimtende i måneskinnet som morsesignaler. Vinden kom med lugte af salt og jod og hvislede i sandet. Bag dem lå de tilgroede klitter og plantagen med de ukuelige træer.

„Hvor er her skønt,“ sukkede Sanne. „Det er endnu mere skønt, end det er koldt.“

Uden et ord – som om det var noget, de havde aftalt på forhånd – begyndte de at vandre mellem vandet og klitterne.

Da de havde gået en halv times tid, standsede Sanne. „Der er andre end os, der er ude.“ Hun pegede mod en bil, som holdt oppe i skovbrynet, bag en opkørsel fra stranden.

Noget ved den forekom dem bekendt, og de gik hen mod den.

„Verden er lille.“ Morten rystede forundret på hovedet, da han som den første genkendte varebilen. „Det er den med de tre typer. Hvad mon de skal herude?“

Anders studerede designet på bilens bagende. „De er ved at grave

dem ned. De falske penge, de har trykt.“

De andre kikkede skiftevis på bilen og på Anders. I tavshed. Indtil Flemming sagde: „Det var måske ikke så dumt sagt.“ Han så sig rundt i flokken. „Nu er vi stille allesammen – helt stille. Der er kun én måde at finde ud af det her på.“

De havde kun listet en snes skridt i vejsiden, da de hørte en gren knække. De nåede dårligt nok at skjule sig i skyggerne, før de to mænd, som de havde set på motorvejen, kom fra en sti ud på grusvejen. Den ene havde en kort, bredbladet skovl af aluminium over skulderen.

De smuttede ind på stien, som mændene var kommet ud fra. Og stod foran en bunker. En trappe førte, mellem to sandvolde, ned til en jerndør. I det tynde lag sand på trappen var der spor af støvler.

„Det er helt friske spor.“ Flemming rettede sin stavlygte mod dem. De andre nikkede. Vinden havde ikke nået at sløre omridsene.

Flemming gik forrest ned ad trappen, Anders og Morten fulgte lige efter. Tabita og Sanne blev stående oppe på stien.

„Jeg har på fornemmelsen, at der er nogen, som står og lurer på os,“ sagde Sanne.

„Nogen, der ryger,“ mumlede Tabita.

„Pjat med jer, tøser,“ sagde Morten. „I så jo selv, de gik tilbage mod bilen.“

„Og de havde skovlen med, så de skulle ikke have mere gravet.“ Flemming tog i håndtaget. Døren åbnede udefter. „Glød dig, Anders. Nu får du brug for din skovl.“

Sanne trak på skulderen og gik ned ad trappen. Tabita fulgte efter og lod døren stå på klem efter sig.

Både Flemming og Anders lod lyskegler glide rundt. De var omgivet af betonmure, som utvivlsomt var meget tykke. Betonen var ru, med aftryk af brædder fra støbningen for mere end et halvt århundrede siden. Foruden døråbningen var der kun ét hul, en åbning i loftet.

Under dem lå sand, som i tidens løb var føjet ind gennem ventilationshullet. Anders skrabe i det og stødte mod beton 5-10 cm nede.

„Her kan de ikke have gemt noget,“ konstaterede han.

„Vi må ind, hvor der er mere sand – til en trappeskakt eller sådan noget.“ Flemming gik længere ind i bunkeren. Et øjeblik efter råbte han, med triumf i stemmen: „Her!“

De andre fandt ham stående med lyset rettet mod sandet i en niche. „Her er blevet gravet for nylig.“ Hans stemme var hæs af ophidselse. „Og støvlesporene går ikke længere end hertil. Så det er helt sikkert, at ... hvad var det?!“

Han kendte svaret. Ligesom de andre. Det var lyden af en jerndør, der smækkede i. Ind mod en jernramme.

De løb tilbage. Flemming nåede først hen til døren. Dørhåndtaget drejede sig, som det skulle. Men da han trykkede udefter, blev døren siddende i karmen. Forvirret stirrede han på døren, som om den pludselig skulle være blevet forsynet med en lås.

Naturligvis var der ingen lås – det havde han forvisset sig om, før han gik ind.

Han holdt højre skulder mod døren og stemte så kraftigt mod den, at hans fødder begravede sig i sandet. Morten hjalp. Døren rokkede sig måske en millimeter, ikke mere.

Flemming og Morten arbejdede, indtil de stønnende måtte sætte sig i sandet.

Anders hamrede mod døren med håndfladerne og hylede: „Luk os ud! Vi vil ud!“

Sanne tog om Tabita, hun knugede hende ind til sig og hviskede: „Vi skal nok komme ud.“

„Ja,“ sagde Flemming. „Når vi ikke kommer hjem, vil Anne ringe til politiet, og så vil man gå efter vore spor...“

„Hvilke spor?“ spurgte Morten bitert. „Dem herinde?“

„Der er jo noget, der hedder politihunde.“

„De kan ikke arbejde på en strand. Saltstøvet forstyrrer deres lugtesans.“

„Hun har begravet os med vilje!“ Gråden var ved at kvæle Sannes stemme.

„Det tror jeg ikke,“ sagde Flemming langsomt. „De har ikke sat en

lås i døren, det ville se mistænkeligt ud. I stedet har de lukket døren ved at ladet sandet skride ned foran den.“

„Nej,“ sagde Sanne, „det var heksen, der gjorde det.“

Morten rejste sig: „Hvis vi nu skubber allesammen, på én gang.“

Det gjorde de. Mange gange.

De sad i sandet; trætte, men uden at kunne finde hvile.

„Hvis jeg aldrig mere skal se min far og min mor...“ begyndte Anders.

„Hold mund!“ råbte Flemming.

Anders rejste sig og satte sig for sig selv, alene med sin lygte. Lidt efter råbte Flemming: „Undskyld!“

„Det er i orden.“

„Hvad laver du?“

„Jeg er ved at skrive et afskedsbrev.“

„Det vil sige, at du har både papir og blyant?“

„Ja. Og postkort.“

„Så er er vi reddet!“ sagde Flemming. „I morgen, når det bliver lyst, skubber vi breve – sedler – op gennem hullet i loftet. Papirerne blæser rundt og bliver fundet...“

„Engang til foråret,“ mumlede Sanne. „Længe efter jul.“

Der blev så stille, som om der ikke var nogen i bunkeren.

„Jeg får en idé!“ Tabitas stemme var skinger af ophidselse. „Vi graver det op, som de andre har gravet ned ... måske er der noget, som vi kan bruge!“

„Ja, vi kunne jo spille matador,“

sagde Morten.

„Måske er det noget helt andet end pengesedler,“ sagde Tabita.

Tabita holdt sin store lygte, mens Anders, Sanne, Morten og Flemming skiftedes til at bruge skovlen i rasende tempo.

„Det er jo kun affaldssække,“ sagde Sanne skuffet, da de skrabe-

de mod sort plastic. Men få minutter senere, da de havde trukket sækkene fri af sandet, opdagede de, at der var små og store – men alle meget tunge – papkasser inde i dem. Sækkene var omhyggeligt snøret til, de skulle kunne holde indholdet tørt og støvfrit.

Kasserne var lukket med svære klæbestrimler. Med sin dolk skar Flemming klæbestrimlerne på en kas-

se over på langs og åbnede den.

Den rummede to oversavede jagtgeværer og mindre kasser med jagtpatroner.

Morten skar hul på en anden kasse. Den var fyldt med pistoler og tromlerevolvere samt ammunition.

„Det er våben til Store Nordiske Rockerkrig,“ sagde Flemming.

De andre nikkede. Alle havde hørt om krigen mellem Hells Angels og Bandidos. Selv inde i fængslerne prøvede rockere på at slå hinanden ihjel i kampen om narkomarkedet.

Morten vendte og drejede kasserne. På nogle af dem var oplysninger om indholdet skrevet på med filtpen.

„Hvad leder du efter?“ spurgte Sanne.

„En raket. Så vi kan skyde hul i døren.“

„Lys også for mig, Anders!“ Sanne kastede sig over andre pakker. „Her! ... her skal I se, hvad mor har fundet!“

Anders var den første, der sagde noget: „Er der batteri i den – virker den?“

Sanne trykkede på en knap på mobiltelefonen, og en lampe lyste. „Så – nu kan jeg ringe til politiet og få dem til at grave os ud. Jeg trykker bare 112, og så...“

„Nej, ring først til Anne,“ bad Tabita. „Hun må være frygtelig urolig for os.“

Sanne rystede på hovedet. „Vi kender ikke hendes nummer.“

„Jo,“ sagde Tabita. „Anders har det på sin blok.“

For anden gang holdt KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere, landslejr på egen grund – Spejderklinten, der ligger mellem Viborg og Skive i det naturskønne område ved Lovns Bredning.

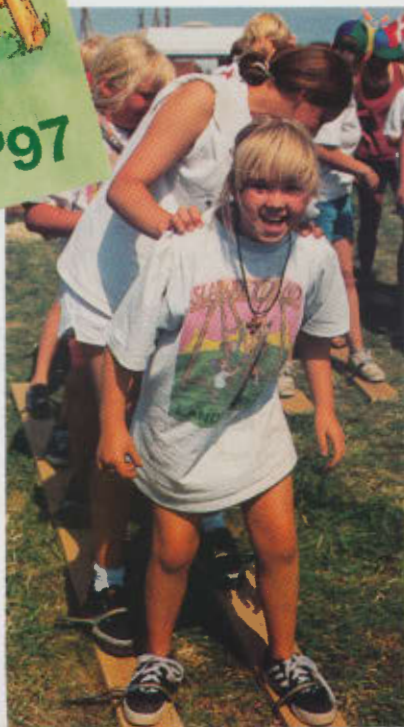
Lejrens gennemgående figur var Rafterie i et Slaraffenland af utallige muligheder for udfoldelser.

Hver dag havde sit tema, bl.a. store lege-
dag, store badedag, store naturdag osv.

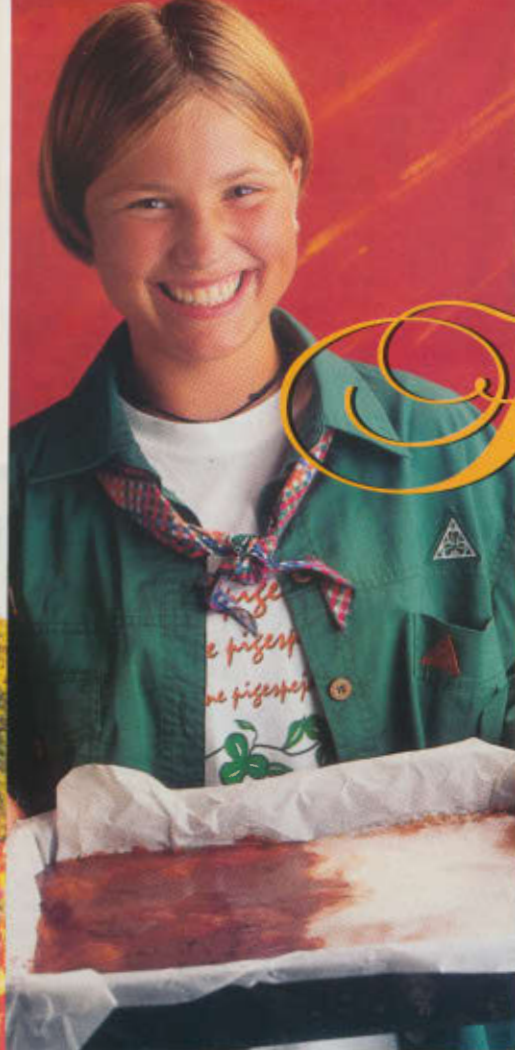
De 750 udenlandske spejdere satte et farve-
rigt præg på hele lejren. Alle lejrdeeltagere hav-
de mulighed for at mødes med de udenland-
ske gæster i de 4 verdenscaféer, som var
opkaldt efter pigespejdernes internationale
samlingssteder. Her kunne man mødes og
mærke suset fra den store internationale spej-
derverden i et spændende cafeliv med masser
af aktivitet.

Tekst: Karen Mathiasen
Foto: Momo

Landslejr 1997

Tekst: Flemming Andersen
Foto: Mogens Carrebye

Det er dejligt at sidde sammen i den kolde og mørke adventstid og hygge sig og spise noget rigtigt lækkert.

Honning Kager

Bag denne gode honningkage – den dufter af både jul og sommer!

Du skal bruge:

- 250 g honning
- 175 g sukker
- 3 æg
- 1/2 tsk natron
- 2 spsk vand
- 225 g mel
- 1/2 tsk stødt kanel
- 1/2 tsk stødt kardemomme
- 1/4 tsk stødt nelliker
- 1/2 dl mælk
- 250 g abrikos marmelade

Hvid glasur: 150 g flormelis, tilsæt mælk efter behov, 1 tsk varm citronsaft.

Brun glasur: 100 g flormelis, tilsæt mælk efter behov, 1 spsk kakao.

1. Smelt honningen i en gryde.
2. Pisk sukker og æggeblommer sammen i en skål og rør den smeltede varme honning i.

3. Opløs natron i vand og tilsæt det sammen med mel, krydderier og mælk.
4. Pisk æggehvinderne stive og vend dem i dejen.
5. Fordel dejen i en lille bradepande med bagepapir (25 x 35 cm).
6. Bages ved 175° i ca. 25 min.
7. Lad kagen afkøle i bradepanden.
8. Giv abrikosmarmeladen et opkog – gnid den igennem en si og smør den på kagen. Lad kagen tørre godt.
8. Smør glasur på kagen. Hvid på den ene halvdel og brun på den anden.
9. Del kagen i ca. 4 cm brede strimler og derefter i små firkanter inden glasuren stivner.

Tips: Du kan pynte de små honningkagetern ved at lave mønster med den anden glasur farve. Brug f.eks. en gaffel til at lave striber i glasuren med.

En hemmelighed

Stinne sad og kikkede ud på haven. Den var flot, der var sne over det hele. På bordet ved siden af hende stod et tændt kalenderlys, og udenfor var det ved at blive mørkt.

Som hun sad der og kikkede ud af vinduet, syntes hun, at hun kunne se nogle små væsner mase rundt ude i sneen. Hun klemte næsen helt flad mod ruden – jo, der var bestemt et eller andet derude, henne ved det store grantræ.

Stinne så rigtigt, ude i sneen var der fem små trolde ikke større end en tommeltot, med lilla huer og grønne bukser. De havde meget travlt med at grave grankogler fri af sneen, dem skulle de bruge til at bygge hus med.

„Nu må I skynde jer,“ sagde den ældste trolde, „det er snart mørkt, og vi mangler endnu nogle kogler til huset.“ „Jeg kan ikke lide at være her,“ sagde den mindste trolde, mens han baksede med en kæmpe grankog-

le, „jeg tror, menneskene kan se os.“ „Nej,“ forsikrede den ældste trolde, „menneskene har alt for travlt med at forberede sig til jul, de har slet ikke tid til at se ud af vinduet.“

Lige som den ældste trolde havde sagt det, gik køkkendøren op, og ud trådte Stinne med sin lommelygte i hånden, hun måtte ud og se, hvad det var der skete ude i haven. „I dækning,“ råbte den ældste trolde, men da stod Stinne allerede og lyste på dem

med lommelygten.

„Se hvad jeg sagde, menneskene ville få øje på os,“ skreg den mindste trolde. Trolde forsøgte at løbe væk fra lyskeglen, men for sent, for i ét nu fangede Stinne dem alle fem i sin hånd. Nu var gode råd dyre, for det værste, der kan ske for trolde, er at komme i menneskehænder.

Men for Stinne var det lidt af et eventyr – tænk at stå med fem små trolde i sin hånd!

„Bare rolig, jeg gør jer ikke noget, jeg er bare nysgerrig,“ sagde Stinne. Den mindste trolde skreg og hoppede, så det kildede i Stinnes hånd. „Jeg vil ned, slip mig, hjælp!“ råbte den lille fyr. „Rolig, rolig,“ trøstede den ældste trolde, „nu må vi se at bruge vores hoveder til noget fornuftigt, nemlig at tænke.“

„Hvad laver I her i haven,“ spurgte Stinne, „og hvor bor I?“ Stinne var

fuld af spørgsmål. „Vi bor under det store grantræ, og der har vi boet siden Ruder Konges tid,“ sagde en af trolde. „Vi var ved at samle grankogler til at gøre vores bolig varm og tæt. Og du forhindrer os i at gøre arbejdet færdigt,“ han lød meget fornærmet.

„Det må I meget undskylde,“ sagde Stinne helt flod, „men kan jeg ikke hjælpe jer? Jeg er nemlig ret god til at bygge hytter.“ „Du er alt for stor, du vil ødelægge vores hus, for mennesker skal have meget gode øjne for at få øje på en troldehytte.“ Det var den ældste trolde, der talte. „Men hvis du er så god, som du siger, kan vi måske gøre det sådan, at du kan blive til lidt hjælp, men det er på den betingelse, at det er en hemmelighed mellem dig og os!“ Stinne nikkede og var meget spændt på, hvad det var for en hemmelighed, hun skulle have sammen med trolde.

„Først samler du nogle grankogler til os, fem stykker er nok.“ Stinne lagde sin lygte i sneen, så lyskeglen ramte trolde lilles hytte, der langt fra var færdig. Hun holdt trolde i sin ene hånd, mens hun samlede grankogler med den anden. Da hun havde samlet en bunke kogler – der var lidt flere end de fem, trolde havde bedt om – spurgte hun, hvad hun nu skulle gøre.

„Er du modig?“ spurgte den ældste trolde. Det mente Stinne nok hun var,

hun havde været på natløb én gang og sovet i telt med sin veninde ude i haven en hel nat – jo, hun mente nok, hun var modig.

Den mindste trolde, som nu var kommet sig over chokket med at komme i menneskehænder, fortalte, at den ældste trolde en gang for mindst hundrede år siden havde lavet et trolde nummer med nogle mennesker. „Hm hm,“ lød det fra den ældste trolde, „det er ikke sikkert, at pigen tør.“ – „Jeg hedder Stinne, og jeg tør alt ... næsten alt!“

„Tør du godt blive lige så lille som os trolde, om jeg må spørge?“ – det var den mindste trolde igen, nu var han blevet vældig modig – „Så lille kan jeg bare aldrig blive,“ svarede Stinne. „Jo, hvis du tør og lukker dine øjne, så kan jeg lidt trolderi,“ sagde den ældste, „og så kan du hjælpe os med at bygge hytten færdig – men husk, det er en hemmelighed!“

Stinne lukkede øjnene og stod helt stille, det kildede i hendes mave, ligesom når hun tænkte på, hvad hun mon fik i julegave. Og lige med ét var hun blevet lige så lille som trolde – hold op, hvor var alting dog stort! Lommelygten var bare kæmpe kæmpe stor, og huset hun boede i lignede et bjerg – Stinne stod og så i en helt ny verden.

„Kom nu og hjælp,“ sagde den ældste trolde, „trolderiet varer ikke evigt!“ Nu fik Stinne travlt med at bygge hytte sammen med trolde. Hun var også indenfor og se deres stuer, som

var helt tomme. „Møblerne til dukkehuset,“ tænkte Stinne, „de ligger bare oppe på loftet, de vil passe fint her.“

De asede og masede med grankoglerne, som faktisk var meget store og ikke spor lette at bære rundt på. Ved fælles hjælp lykkedes det til sidst at få hytten færdig – men – de havde glemt alt om tiden!

Nu begyndte det at kilde i Stinnes mave igen, og hun skyndte sig væk fra den lille hytte og ud mod sin lommelygte. Men Bang, sagde det, og Stinne slog sit hovede mod en kæmpe grangren, det gjorde ondt. „Av,“ sagde Stinne og tog sig til hovedet. „Slog du dig?“ spurgte en af troldene. „Ja, og jeg bløder også lidt, jeg må hellere se at komme ind til min mor, men jeg kommer ud med noget til jer senere,“ lovede Stinne hemmelighedsfuldt.

Stinne forsøgte at liste op på badeværelset, men forældre hører altid den mindste lyd. „Er det dig, Stinne?“ råbte hendes mor, „hvor har du været, har du husket at tage støvlerne af, vær sød at vaske hænder, for vi skal snart spise ...“ Stinne hørte ikke efter, hun skyndte sig at få vasket sit sår rent, der var ved at komme en pænt stor bule i panden.

Da Stinne kom ned for at spise, opdagede hendes forældre bulen med det samme. „Men hvad er der da sket, lille Stinne?“ Hun var godt træt af, at hendes forældre sagde „Lille Stinne“ og „Fars lille pige“, for hun var da stor.

„Ikke noget, og så er det en hem-

melighed!“ Hvis hun først begyndte at fortælle om trolde, ville hun helt sikkert få det sædvanlige foredrag om børn og deres fantasi – der er nogle ting, som voksne ikke fatter, og sådan er det bare.

Efter aftenmaden skyndte Stinne sig op på loftet for at finde sine dukkemøbler. „Hvad laver du på loftet, Stinne?“ det var mor igen. – „Ikke noget“ – „Det lyder nu ikke sådan, hvad laver du?“ – „Åh, hun sætter nok grød op til nisserne,“ grinede far. Endelig fandt hun dukkemøblerne – jo, de var store nok til troldene. Der var senge, stole, et bord, en sofa og nogle tæpper, og gyngestolen, den skulle være til den ældste trolld.

Nu var Stinnes forældre optaget af TV-avisen, så kunne man skyde en kanon af, uden at de hørte det. Stinne tog sin lommelygte og møblerne fra dukkehuset og skyndte sig ud til troldehytten.

„Hallo, er der nogen hjemme?“ spurgte Stinne forsigtigt, mens hun kravlede ind under den gren, hun havde slået hovedet på. „Det er mig, Stinne, jeg kommer med min hemmelighed til jer!“ Troldene kom ud og så med store øjne på de møbler, Stinne satte foran deres hus.

Den ældste trolld gik ind i hytten og kom ud med en stor pakke – ja, den var stor i forhold til troldene, men den ville ikke fylde meget i en menneskehånd. „Vi har også en gave til dig, men du må først åbne den, når du kommer hjem.“ – „Hvad er det,“

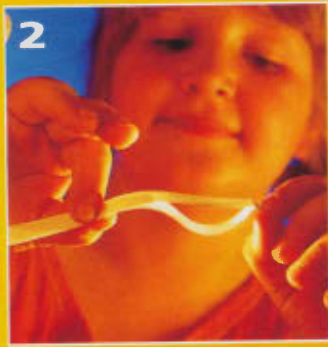
spurgte Stinne. „En hemmelighed!“ sagde de fem trolde i kor. Stinne sagde tak for gaven og skyndte sig tilbage, mens troldene fik travlt med at bære møblerne ind.

Stinne nåede lige at åbne døren, før hendes mor spurgte: „Hvad laver du Stinne?“ Hun svarede ikke, men lukkede hånden godt fast om troldenes gave. Mor kom ud til hende, mens hun var ved at tage de våde støvler af – det var lidt besværligt med en hemmelighed i den ene hånd. „Brug dog begge hænder, det er meget nemmere“ – „Det kan jeg ikke, for der ligger nemlig en hemmelighed i den ene!“

Hvad der var i Stinnes pakke, kan jeg ikke fortælle, for det er en hemmelighed, som kun hun og troldene kender. For nogle er det svært at holde på en hemmelighed, lige som det er svært at fange trolde, men Stinne kan begge dele!

Vi pynter juletræet med hvide duer
for at minde hinanden om julens fred.
Duerne her er lette at lave.

Til duen af papir-strimler skal I bruge:
Hvide „stjerne-strimler“, lim, hvid sytråd,
synål og en saks.

1. Først bøjes et næb.
2. Så trækkes den „øverste“ papirs-strimmel lidt tilbage, så der dannes en „mave“.
3. Derefter limes „halen“ sammen og klippes til som på billedet.
4. Tilsidst sættes tråden i, så duen kan komme op at hænge på juletræet. I skal nok prøve jer lidt frem, for at finde balancepunktet.

Med duen

Med duen til julegilde

uer
ed.
ve.

om

at
em,

Fotograf
Mogens Carreby

Tekst & id
Anne Kathrine Houe Vestergaard

til julegilde

– måske kan det blive en tradition at lave en ny „hånd-due“ hvert år. Du kan også sende den i et julekort, til én du vil glæde.

Til „hånd-duen“ skal I bruge:
Hvidt karton, hvid sytråd, synål og en saks.

1. Læg din hånd på kartonet og tegn rundt om hånden – brug en blød blyant, så du kan viske stregen væk til sidst.
2. Nu har du næsten duen, den skal bare tegnes helt færdig og måske ha' et lille øje.
3. Klip duen ud og sæt tråd i, så den kan komme op at hænge på juletræet.
4. Skriv evt. JULEN 1997 og dit navn på duen.

Fotograf:
Mogens Carrebye

Tekst & ide:
Anne Kathrine Houe Vestergaard

NØDDEKNÆKKEREN

DUT EDØR NED
DEM FLODUR

1 HVAD SYNGER FUGLENE?

2 HVAD HEDDER SPEJDEREN? BRUG DE BOGSTAVER DER FØREKOMMER PRÆCIS 3 GANGE.

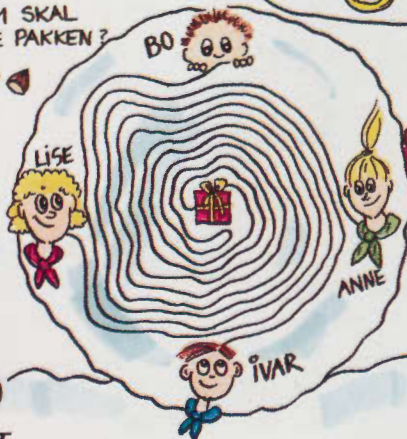
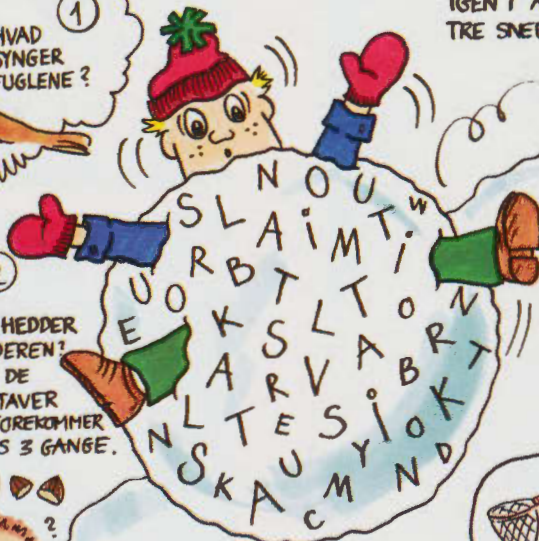
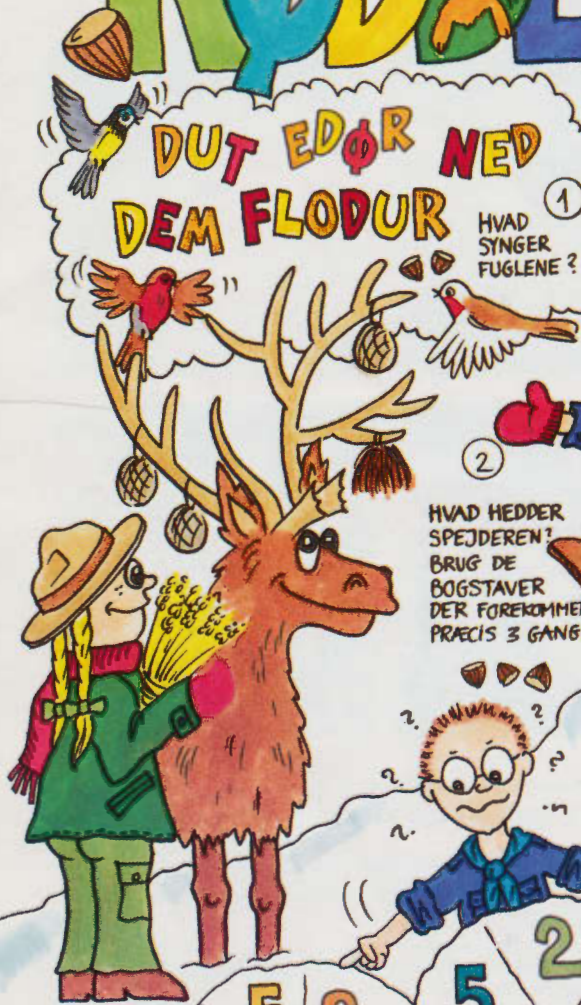
4 HVEM SKAL DELE PAKKEN?

3 FIND DE TRE TING SOM GÅR IGEN I ALLE TRE SNEBOLDE

7 HVOR SKAL SPEJDEREN HEN LØS REBUSSEN OG LÆS DEN BAGFRA.

5 HVILKET BOGSTAV MÅNGLER I CÍRKLEN?

6 HVILKET TAL ER UDELADT I CÍRKLEN?

HVEM STÅR PÅ SKI ?
 PIA HAR HALSTØRKLÆDE PÅ. LINE OG
 JULIE HAR FLETNINGER. TRINE OG
 IDA HAR SAMME HÅRFARVE. JULIE
 OG PIA HAR SAMME FARVE TROJE.
 TRINE KØRER IKKE ALENE

HVILKE
 BOLDE
 PASSER
 SAMMEN
 TO OG TO !

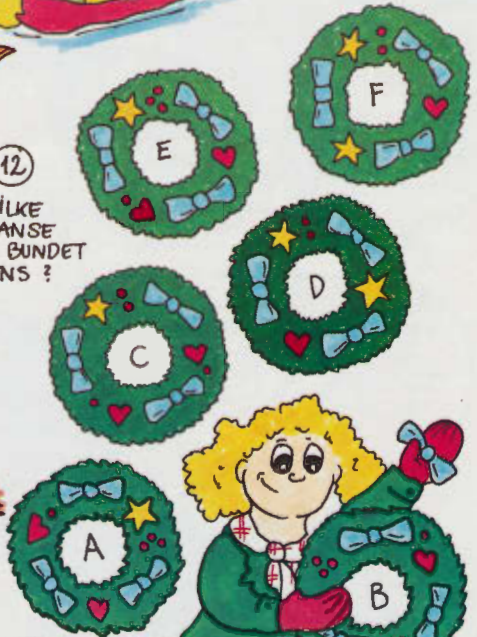
9

10 HVILKET SPOR PASSER
 TIL STØVLEN ?

12

HVILKE
 KRANSE
 ER BUNDET
 ENS ?

11

KAN DU MED
 3 LIGE STRÆGER
 LAV EN
 DELING AF
 DEN STORE
 SNEBOLD,
 SÅ DER
 KOMMER
 EN SNE-
 HÅND I
 HVERT
 FELT ?

ER DER
 3, 5 ELLER
 7 FEJL ?

14

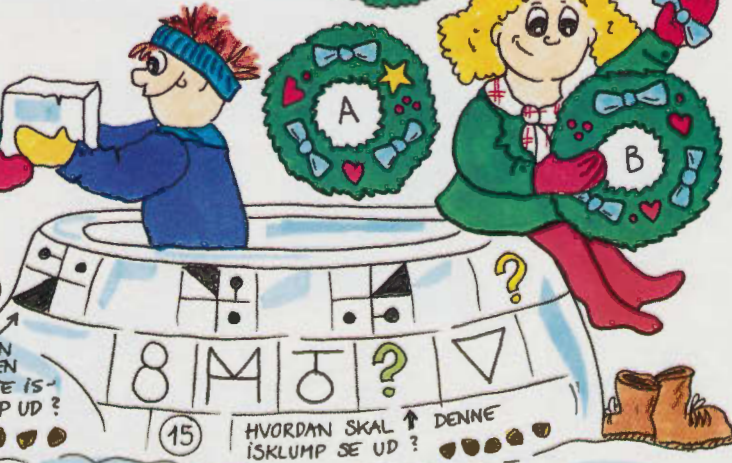
13

HVORDAN
 SER DEN
 SIDSTE IS-
 KLUMP UD ?

15

HVORDAN SKAL
 DENNE
 ISKLUMP SE UD ?

16 TRÆERNE MED GULT BÅND ER EN KODE.
HVAD STÅR DER? ●●●●●

17 HVILKET TRÆ PASSER
TIL STUBBEN? ●

18

BRÆNDET ER
LAGT I EN
BESTEMT
RÆKKE-
FØLGE.
KAN DU
REGNE DEN
UD?

HVILKEN RÆKKEFØLGE SKAL BILLEDERNE
PLACERES I. SKRIV RÆKKEFØLGEN SOM
D4, A4.... 20 ●●●●●

NOJ JOG OF
UJUF 7F
7LJUF

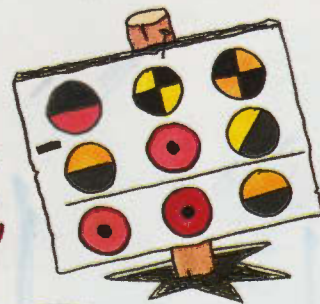
HVEM ER GÅET OP I HYTTE? 19 ●●●●●

21 HVAD SIR'
GITTE MENS
HUN SKØJTER?

A	B	C	J	K	L
D	E	F	M	N	O
G	H	I	P	Q	R

S	T	U
V	X	Y
Æ	Ø	Å

R K T D R N E
I O S F F Ø Å R
F I O R E Ø Å R G

SKIFT SYMBOLERNE UD
MED TAL 23 ●●●●●

22 HAN FALDT PÅ
HALEN OG HAR GLEMT HVAD
HAN HEDDER - TIL FORNAVN OG EFTERNAVN!

24 HVEM KOMMER IKKE IGENNEM TIL JULEMADEN ?

25
INDSÆT ALLE TALLENE FRA 1 TIL 10 KVADRATEN SÅ SUMMEN I ALLE RÆKKER, VANDRET, LODRET OG DIAGONALT GIVER 34.

	11		
16		13	
		12	
14			15

26
HVAD HEDDER DE TRE SPEJDERE ?

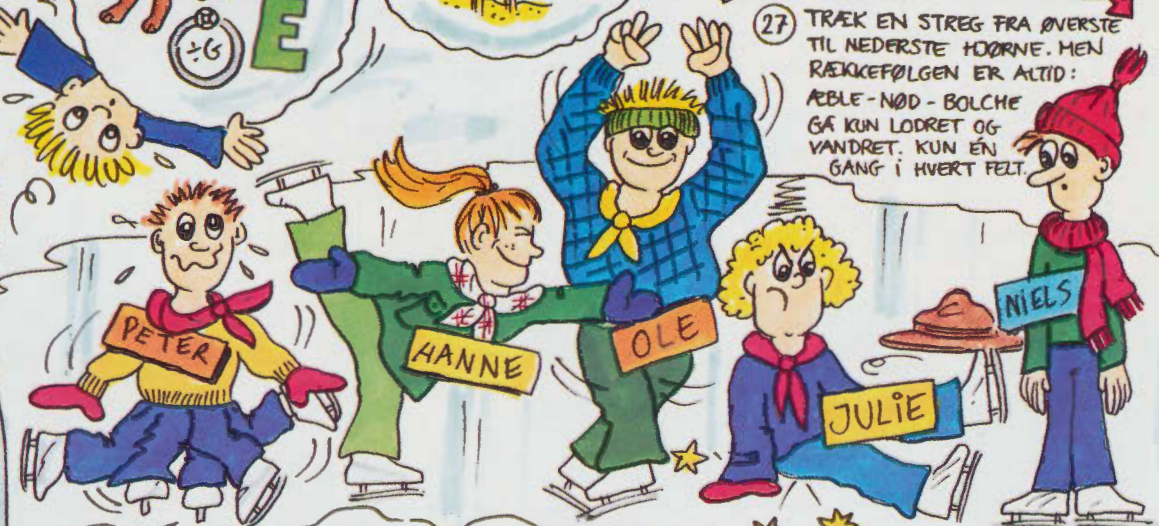
🍎	🍪	🍌	🍌	🍎	🍪
🍌	🍪	🍎	🍪	🍌	🍪
🍪	🍌	🍪	🍌	🍪	🍌
🍌	🍪	🍌	🍪	🍌	🍪
🍪	🍌	🍪	🍌	🍪	🍌
🍌	🍪	🍌	🍪	🍌	🍪
🍪	🍌	🍪	🍌	🍪	🍌
🍌	🍪	🍌	🍪	🍌	🍪

27 TRÆK EN STREG FRA ØVERSTE TIL NEDERSTE HØRNE. MEN RÆKKEFØLGEN ER ALTID: ÆBLE - NØD - BOLCHE GÅ KUN LODRET OG VANDRET. KUN EN GANG I HVERT FELT.

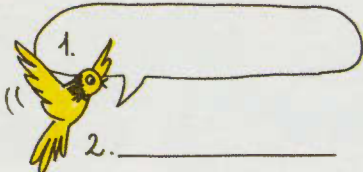

28
KAN DU LÆGGE TALLENE SAMMEN TO OG TO, SÅ DU FÅR FIRE ENS TAL ?

29
HER ER FEM SPEJDERE, PÅ RÆKKE EFTER ALDER. PETER ER YNGST. TILSAMMEN ER DE 50 ÅR. INGEN HAR SAMME ALDER. HANNE ER 7 ÅR, YNGRE END NIELS. OLE ER DOBBELT SÅ GAMMEL SOM PETER. HANNES ALDER ER ET LIGE TAL. HVOR GAMMEL ER JULIE.

LØSNINGER!

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____ 6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

10. _____

11. _____

12. _____

13. _____

14. _____

15. _____

16. _____

17. _____

18. _____

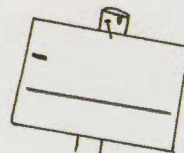
19. _____

20. _____

21. _____

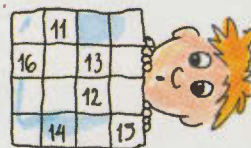
22. _____

23. _____

24. _____

25. _____

26. _____

27. _____

28. _____

29. _____

Vær med i lodtrækningen!

En korrekt løst opgave giver det antal nødder, der er tegnet ved opgaven. Når du har mindst 50 nødder, kan du være med i lodtrækningen om præmierne. Skriv løsninger på arket og send det til **Spejderjul**, Postbox 1000, 2900 Hellerup, så vi har det med posten senest mandag d. 12. januar 1998.

Sender du en kopi af arket, skal du klippe det lille hjørne af siden her og

sende det med. Vinderne får meddelelse sidst i januar og deres navne vil blive bragt i spejderbladene.

Præmier:

- 1: Kuppeltelt – Vango Dakota
- 2-4: Sovepose – Ajungilak Igloo
- 4-7: Rygsæk – Haglóf Tíght L (30l)
- 8-20: Lommekniv – Schweizerkniv m/ 6 redskaber
- 21-40: Bæltetaske – Lowe Mini-belt pack

LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN: _____
 ADRESSE: _____
 POSTNUMMER: _____
 ANTAL NØDDER: _____

BY: _____

“Cyberjambo” var Dansk Spejderkorps Sydslesvigs 8. jamborette ved spejdergården Tydal. Tydal ligger ved Trenefloden små 20 km syd for den dansk-tyske grænse.

“Cyber” stod for fantasi lige fra Pippi Langstrømpe og Tarzan til Power Rangers, teknik og kunst, hånd i hånd med traditionelle spejderfærdigheder.

De sydslesvigske spejdere havde gæster fra bl.a. Zambia, Honduras og Ungarn.

Alle deltog med liv og sjæl i fantasiens grænseløse verden midt i Tydals skønne natur.

Dansk Spejderkorps Sydslesvig, DSS, blev startet i 1919. De ca. 600 spejdere fra det danske mindretal i Sydslesvig driver gedigent dansk spejderarbejde i en tysk hverdag.

Du kan finde mere om DSS på internetadressen <http://www.sunsite.auc.dk/dss>

Cyberjambo

Foto: Torben Kvist

SPEJDER
JUL
1997

Udgivere: Danske Baptisters Spejderkorps • Det Danske Spejderkorps • KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere • KFUM-Spejderne i Danmark
Redaktion: Flemming Andersen, Claus Bjerre, Kirsten Lund Frandsen, Jytte Lauritzen, Karen Mathiasen, Mette Tandal Olsen, Birte Nørgaard Nielsen, Vibeke Brandt Nielsen (ansvh.)
Omslagstegning: Ursula Seeberg, Nøddeknækkeren: Merete Due Paarup, Layout: Per Christiansen, Repro: Jung Reklame, Tryk: Dansk Heatset Rotation

ISSN 01 08-1179/ISBN 87-7041-378-9 © Spejderforlaget a/s 1997 Pris: 20 kr. (incl. moms)

Pris: 20-kr. incl. moms